

EDGAR JANSEN / IN DE TUIN VAN HET RIJKS

Als je vanaf het Museumplein naar de tunnel van het Rijksmuseum fietst zie je de tuin liggen. In alle verkeersdrukte kun je nooit goed kijken. Op een ochtend besluit ik de tuin te gaan verkennen. Niets te verliezen, denk ik. Ik heb een boek en schetsboek bij me zodat ik me niet hoeft te vervelen. Eerst bestel ik een cappuccino in het Tuinhuis. De tergend trage bediening zet me in de onhaastingsstand. Tijd telt niet meer in deze tuin.

KUNST

Geen Museumtuin zonder kunst. Mijn oog valt op de grote bronsobjecten die her en der staan. Ze blijken van de hand van de beroemde kunstenares Louise Bourgeois. Voor haar is kunst een middel om de overleven en je angsten te overwinnen. Spinachtige constructies van geabstraheerde lichaamsvormen *Welcoming Hands*. Deze sculpturen verbeelden vriendschap en solidariteit. Het geeft me een positief gevoel.

TUIN

De tuin heeft een Frans ontwerp en heeft een vijver, een fontijn, een botanisch kas en een imposante boom in het midden. In de kas worden groenten van oude tijd verbouwd. Museummedewerkers lopen vriendelijk door het tuin rond om te kijken of ieder het naar zijn zin heeft. Als iemand onwel wordt, zijn ze ogenblikkelijk te plaatse en halen een kamerscherm voor de privacy te voorschijn.

SCHADUW

Ik ga een plekje zoeken in de schaduw. Stoelen staan klaar. De chaise longues zijn veel te lui, daar kom je nauwelijks uit. De rechte stoelen zijn beter voor mijn rug. Ik kijk uit het gebouw van Cuypers die ook de architect is van het Centraal Station. Iemand vraagt me waar in de gevel de architect zijn eigen beeldtenis heeft verwerkt. Als de zon hoger aan de hemel komt te staan is bijna iedereen in de schaduw van de enorme boom te gaan zitten. Een bordje meldt dat de boom uit 1907 een vleugelnootboom uit de Kaukasus is en een beschermde status bezit.

MELODIE

Tijdens het lezen en tekenen horen ik een mix van stemmen en geluiden. Het stromend water van de fontijn geeft me een ontspannen gevoel alsof ik onder de douche sta. Ik hoor vogelgeluiden en ook het gekwetter van kinderen die in de fontijn spelen. Een Babylon van talen van de toeristen vermengt zich met de klanken van de straatmuziek kant die keer op keer de zomerse melodie Lambada speelt.

ZONNEHOED

Een elegante vrouw is op een stoel naast me komen te zitten. Haar zonnehoed is bedekt haar halve gezicht. Ze lijkt zo een impressionistisch schilderij te gestapt te zijn, maar haar smartphone duidt op het heden. Ik duik verder in mijn tekening want de gevel van de Rijks is een hele klus. Als ik opkijk is de "mystery lady" verdwenen alsof ze daar nooit heeft gezeten heeft.

Hoe lang ik in de museumtuin geweest ben, weet ik niet meer. Mijn tijdsgevoel is helemaal weg. Mijn schets is af, mijn boek half uit. Al met al voel me ik voldaan. Als ik de tuin verlaat voel ik me alsof op vakantie ben.

